



Repertoriumnummer <b>2016 /</b>
Datum van uitspraak <b>14 december 2016</b>
Rolnummer <b>2016/QR/109</b>

#### Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

## Hof van beroep Brussel

### Beschikking

kamer 18N,  
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE VAN :

De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, met kabinet te 1000 Brussel, Wetstraat 18,

appellant op eenzijdig verzoekschrift,  
vertegenwoordigd door meester Kristof ROOX, advocaat te 1000 Brussel, Joseph Stevensstraat 7,

tegen :

de beschikking van de Voorzitter van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel van 13 december 2016.

\*\*\*\*\*

Gezien het verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 14 december 2016 waarbij hoger beroep wordt ingesteld tegen de beschikking van de Voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 december 2016 waarbij het verzoek de tenuitvoerlegging van een arrest van 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel op te schorten, als ongegrond werd afgewezen.

### 1. Ontvankelijkheid

Het hoger beroep is ontvankelijk; de voorzitter van de rechtbank is bevoegd om in uiterst dringende omstandigheden uitspraak te doen.

Zoals appellant terecht laat gelden, betreft het executiegeschil een nieuw geding waarbij de taal van de rechtspleging niet dezelfde hoeft te zijn van de taal van de beslissing ten gronde.

## **2. De toepassing van artikel 1402 Ger. W.**

Aangezien artikel 1402 Ger. W. voorziet dat een rechter in hoger beroep de tenuitvoerlegging van een uitvoerbaar vonnis in eerste aanleg niet kan schorsen, kan *a fortiori* niet de tenuitvoerlegging van een arrest worden geschorst.

Te dezen heeft de Voorzitter enkel aandacht besteed aan het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel dat echter slechts een accessorium is van de voorlopige schorsingsmaatregel, in een UDN-procedure, opgelegd in het arrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV. Zonder dit UDN-schorsingsarrest, kan het arrest van het hof van beroep niet worden uitgevoerd.

Het UDN-schorsingsarrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV is geenszins een definitieve uitvoerbare maatregel, gezien:

- de prejudiciële vragen gesteld in een recent arrest d.d. 8 december 2016 aan het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie van de EU over de visa-problematiek door de RvV bij uiterst dringende noodzakelijkheid en zetelend in algemene vergadering in het kader van een gelijkaardig geschil waarbij de behandeling van het UDN-schorsingsverzoek werd opgeschort;
- het verzoek tot intrekking van het UDN-schorsingsarrest dat de Belgische Staat in toepassing van artikel 39/82, §2 *in fine* van de Wet 15 december 1980 zich voorneemt in te stellen;
- het cassatieberoep bij de Raad van State tegen het UDN-schorsingsarrest dat op 13 december ontvankelijk werd verklaard.
- het hangende annulatieberoep;
- het verzoek d.d. 13 december 2016 om de automatische opheffing te zien bevelen van de bij het eerste schorsingsarrest d.d. 7 oktober 2016 uitgesproken schorsing waardoor de weigeringsbeslissingen d.d. 13 september 2016 definitief zijn en de daaropvolgende weigeringsbeslissingen en schorsingsarresten van de RvV vervallen zijn zodat er geen verplichting meer bestaat om de betrokken visa af te leveren.

De gevorderde voorlopige maatregelen zijn gesteund op de aard en het bijzonder voorlopig karakter van het schorsingsarrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV. De huidige vordering steunt dus niet uitsluitend op het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel.

Daarenboven kan de beslagrechter (en bij urgentie de Voorzitter) wel degelijk de tenuitvoerlegging schorsen, waarbij niet alleen de regelmatigheid maar ook de rechtmatigheid van de uitvoering kan worden beoordeeld.

### **3. DE GEGRONDEHEID VAN DE VORDERING VAN DE BELGISCHE STAAT**

#### **3.1. DE WERKELIJKE AFWIJZINGSGROND: DE AFWEZIGHEID VAN URGENTIE**

Indien het zo is dat de zwaarigheden tot de bevoegdheid van de beslagrechter behoren (beschikking a quo, p. 5), staat dit er niet aan in de weg dat krachtens artikel 1395 Ger. W. de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om krachtens artikel 584 Ger. W. in geval van hoogdringendheid uitspraak te doen in beslagzaken.

Te dezen is er wel degelijk een noodzaak om op eenzijdig verzoekschrift een wachttoestand te creëren, minstens tot de beslagrechter zich heeft uitgesproken:

- In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat inmiddels een bevel tot betalen werd betekend op 13 december 2016 ten bedrage van 20.000 €. Indien er niet binnen de 24 uur wordt betaald zal er worden overgegaan tot uitvoerend roerend beslag (op basis van een voorlopig UDN-schorsingsarrest).

Het betreft substantiële bedragen die dagelijks aangroeien met 4.000 € (wanneer nieuwe bevelen tot betalen worden betekend, hetgeen mogelijk het geval zal zijn).

- De omstandigheid dat dit geen financieel drama zou zijn voor de staat is irrelevant.

Niet alleen lopen de bedragen op, maar de essentie is dat een tenuitvoerlegging op risico van de schuldeiser gebeurt en uitbetaalde dwangsommen *in casu* niet zullen kunnen worden gerecupereerd aangezien de Aanvragers niet akkoord gaan met een kantonnement en hebben verklaard de uitbetaalde dwangsommen te zullen uitdelen aan armoedeorganisaties.

- Bovendien gaat de Voorzitter uit van de premisse dat de beslagrechter zich vrij vlug zal uitspreken.

De Belgische Staat heeft in randnummer 22 van haar verzoekschrift voor de voorzitter uiteengezet dat een uitspraak van de beslagrechter geruime tijd zal vergen.

De facto wordt in beslagzaken in Brussel een dagvaardingstermijn van 8 dagen gehanteerd.

Ook een verkorting van de dagvaardingstermijn zou geen oplossing bieden. Er zal niet op de inleidingszitting kunnen worden gepleit en er zal een instaatstelling en tegensprekelijk debat moeten plaatsvinden, waarna de zaak in beraad wordt genomen en een uitspraak moet tussenkomen. Dit zal onvermijdelijk enige tijd in beslag nemen zodat maatregelen op eenzijdig verzoekschrift gerechtvaardigd zijn.

- De Belgische Staat heeft nog gepoogd om een humanitaire oplossing in Libanon te bewerkstelligen, maar de Aanvragers hebben dit onmiddellijk afgewezen in de pers en aangekondigd te zullen overgaan tot betekening van een bevel tot betalen. De Belgische Staat heeft hierop bij brief van 13 december 2016 verzocht geen verdere uitvoeringsmaatregelen te nemen en aangekondigd desgevallend gebruik te zullen maken van het recht op kantonnement.

De raadslieden van de Aanvragers hebben bij brief van 13 december 2016 laten weten te zullen overgaan tot gedwongen uitvoering en betwist dat de Belgische Staat de beweerde verbeurde dwangsommen kan kantonneren.

De handelingen van de Aanvragers zijn er dus enkel op gericht om maximale schade toe te brengen aan de Belgische Staat.

In deze omstandigheden is het noodzakelijk om op eenzijdig verzoekschrift voorlopige maatregelen te bevelen en een wachttoestand te creëren totdat de bevoegde beslagrechter zich definitief heeft uitgesproken over het executiegeschil.

Terecht vraagt de Belgische staat dat het hof de verplichting aan de voorlopige maatregel koppelt voor de Belgische Staat om uiterlijk de tweede dag na kennisname van het arrest over te gaan tot betekening van een dagvaarding waarbij het executiegeschil bij de bevoegde beslagrechter aanhangig wordt gemaakt.

### **3.2. DE PRIMA FACIE BEOORDELING VAN DE ZWARIGHEDEN**

#### **3.2.1. De bevoegdheid van de beslagrechter/voorzitter**

Om de gevorderde voorlopige maatregelen toe te staan, dient de vordering van de Belgische Staat *prima facie* te worden onderzocht.

In het kader van de tenuitvoerlegging kan de beslagrechter kennis nemen van alle executiegeschillen (artikel 1498 Ger. W.).

De beslagrechter die kennis kan nemen van zwaarigheden bij de executie kan niet alleen oordelen over de regelmatigheid maar ook over de rechtmatigheid van de tenuitvoerlegging.

Het is bovendien niet noodzakelijk een bevel tot betalen af te wachten (i.e. de eerste daad van de gedwongen tenuitvoerlegging). Een schuldenaar kan vóór de betekening van een bevel tot betalen reeds een preventieve vordering instellen .

De rechter in kort geding treedt dus slechts op wanneer een bepaalde conflictsituatie dringend een rechterlijke maatregel vereist.

Terecht laat de Belgische staat gelden dat volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie er hoogdringendheid bestaat in de zin van artikel 584 al. 1 Ger. W. van zodra een onmiddellijke beslissing noodzakelijk is. Deze onmiddellijk tussen te komen beslissing moet bovendien een zeer specifiek doel nastreven, namelijk een zekere schade of ernstige ongemakken voorkomen (Cass. 11 mei 1990, *R.W.* 1990-91, 987, noot J. LAENENS, *J.T.* 1990, 725 (verkort); *Arr.Cass.* 1989-90, 1175; *T.B.H.* 1990, 774, noot D. LINDEMANS, *Pas.* 1990, I, 1050; Voorz. Rb. Brussel 27 maart 1998, *A.J.T.* 1997-98, 488, noot B. DE VUYST).

Te dezen is het de bedoeling van de vordering van de Belgische Staat om een wachttoestand te creëren om ernstige schade te voorkomen.

De gevorderde maatregelen brengen geen nadeel toe aan de zaak zelf, zodat artikel 1039 Ger. W. wordt gerespecteerd.

### **3.2.2. Beoordeling**

In het kader van de algemene bevoegdheid als executierechter kan de schorsing van de tenuitvoerlegging door de beslagrechter – of in het geval van hoogdringendheid door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg - worden bevolen.

Alzo kan een schorsing van de tenuitvoerlegging in de volgende omstandigheden (die elk op zich reeds voldoende zijn) geschieden :

- **De uitvoerbare titel is niet langer actueel**

De beslagrechter/Voorzitter kan uitspraak doen over de materieelrechtelijke positie van de partijen zoals die evolueerde sinds het ontstaan van de uitvoerbare titel, weliswaar zonder afbreuk te doen aan hetgeen werd beslist. Aldus kan de beslagrechter/Voorzitter een uitspraak doen over de actualiteit/doeltreffendheid van de titel.

*In casu* is de hoofdveroordeling niet langer actueel:

- Immers, de RvV heeft bij uiterst dringende noodzakelijkheid en zetelend in algemene vergadering in het kader van een geschil met een identiek voorwerp in een recent arrest d.d. 8 december 2016 prejudiciële vragen gesteld aan het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie van de EU over de visa-problematiek.

Meer bepaald werden de volgende vragen gesteld aan het Hof van Justitie:

1. De eerste vraag is of met de in art. 25 §1, a) van de Visumcode vermelde internationale verplichtingen ook de rechten uit het Handvest van de Grondrechten van de EU bedoeld worden en meer bepaald het artikel hieruit dat foltering en onmenselijke behandelingen verbiedt en het artikel dat een asielrecht voorziet (artt. 4 en 18 Handvest EU), en of hiermee ook het EVRM bedoeld wordt en het verbod tot uitzetting of terugleiding uit de Vluchtelingenconventie (artikel 33).

2. Vraag twee bestaat uit twee onderdelen:

- A. Moeten de uitzonderingsmogelijkheden van art. 25 §1, a) zo worden begrepen dat, onverminderd de beoordelingsbevoegdheid die staten in elk individueel geval hebben, een visum moet worden afgeleverd indien er een reëel risico is op een schending van het verbod op foltering en onmenselijke behandelingen of het asielrecht dreigt te ontstaan (artt. 4 en 18 Handvest EU of van andere internationaal bindende bepalingen)?
- B. Speelt het bij deze beoordeling een rol of er banden zijn tussen de visumaanvrager en de lidstaat aan wie hij dit visum aanvraagt (bvb familiale banden, mensen die hen willen opvangen, borgen, sponsoren,...) ?

Bovendien heeft de Algemene Vergadering van de RvB zelf haar bevoegdheid in vraag gesteld om in kortgeding (UDN) over visa te kunnen oordelen (terwijl dit in het schorsingsarrest d.d. 20 oktober 2016 werd bevolen). Hiervoor werd de volgende vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

Er is binnen de RvV een verschil in rechtspraak over de gevallen waarin een UDN kan worden ingediend. Volgens de ene (ruime) strekking kan een UDN tegen alle soorten beslissingen worden ingediend, volgens de andere (restrictieve) kan een UDN **alleen tegen terugdrijvings- en verwijderingsmaatregelen** ingediend worden (discussie over art. 39/82 §§ 1 en 4). De RvV vraagt aan het Grondwettelijk Hof of deze restrictieve visie strijdig is met de Grondwet en meer bepaald met ieders recht op een beroep.

Dit betekent dat ernstige vragen rijzen bij de rechtsgeldigheid van het arrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV waarin een uitspraak werd gedaan over dezelfde problematiek. De RvV (in algemene vergadering) gaat dus niet akkoord met de juridische gronden van de beslissing van 20 oktober 2016.

De Belgische Staat zal in toepassing van artikel 39/82, §2 *in fine* van de Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de wijziging/intrekking vragen van het arrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV. Uit artikel 50 van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat dit een korte procedure betreft aangezien de partijen maar 8 dagen hebben om hun argumenten kunnen laten gelden.

- De Belgische Staat heeft op 12 december 2016 daarenboven een verzoek ingediend bij de RvV om, bij gebreke aan een annulatieberoep tegen de weigeringsbeslissingen d.d. 13 september 2016, de opheffing te bevelen van de bij het eerste schorsingsarrest d.d. 7 oktober 2016 uitgesproken schorsing.

Dit zijn nieuwe elementen waarmee het hof rekening houdt en die twijfel doen rijzen bij de actualiteit en de rechtmatigheid/rechtsgeldigheid van de titel evenals bij de gevolgen van een verdere gedwongen tenuitvoerlegging.

Indien de Belgische Staat de hoofdveroordeling niet nakomt, zullen de Aanvragers overgaan tot het verbeuren van dwangsommen zoals hun raadslieden reeds in de pers hebben laten weten en waarbij zelfs werd aangekondigd dat eventueel betaalde dwangsommen zullen worden weggeschonken aan armoedeorganisaties.

Er is een met aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat in het geval van betaling door de Belgische Staat van verbeurde dwangsommen (met openbare middelen) deze niet kunnen worden gerecupereerd wanneer in de bodem-, intrekings- en beroepsprocedures een andere beslissing wordt genomen. Ofwel worden de gelden weggeschonken ofwel moeten ze worden gerecupereerd bij de Aanvragers in Aleppo.

In deze omstandigheden is het aangewezen de schorsing van de tenuitvoerlegging van het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te bevelen teneinde verdere uitvoerende beslagmaatregelen te vermijden, en dit minstens tot de RvV uitspraak heeft gedaan op het intrekkingverzoek van de Belgische Staat in toepassing van artikel 39/82, §2 *in fine* van de Wet 15 december 1980, of op het verzoek d.d. 13 december 2016 om de automatische opheffing te bevelen van de bij het eerste schorsingsarrest d.d. 7 oktober 2016 uitgesproken schorsing waardoor de weigeringsbeslissingen d.d. 13 september 2016 definitief zijn en de daaropvolgende weigeringsbeslissingen en schorsingsarresten van de RvV vervallen zijn.



De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging is gericht tegen het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel, maar is in hoofdorde gebaseerd op het voorlopig karakter van het schorsingsarrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV.

De Belgische Staat laat terecht gelden dat dit de enige mogelijkheid is om een onomkeerbare situatie, in afwachting van een uitspraak van de RvV ten gronde, te vermijden.

- **De ernstige betwisting over de draagwijdte van de uitvoerbare titel waardoor er onherstelbare schade kan ontstaan**

De beslissing van de RvV heeft een voorlopig karakter, maar met het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel werd de draagwijdte van de uitvoerbare hoofdveroordeling op onwettelijk wijze omgezet en gewijzigd naar een beslissing met een definitief karakter.

Dit toont op zich reeds aan dat er een ernstige betwisting over de hoofdveroordeling d.d. 20 oktober 2016 bestaat. De ernst van de betwisting is toegenomen door het arrest d.d. 8 december 2016 van de RvV (waarbij de bevoegdheid van de RvV om in een UDN-procedure te de aflevering van visa te bevelen in vraag wordt gesteld) en de stappen van de Belgische Staat bij de RvV.

De onherstelbare schade kan niet worden betwist. Indien er dwangsommen zouden moeten worden betaald, zullen deze verloren gaan aangezien de gelden in Syrië of bij armoedeorganisaties zullen terechtkomen en derhalve niet kunnen worden gerecupereerd indien uiteindelijk blijkt dat de Belgische Staat helemaal niet de verplichting had om de betrokken visa af te leveren of dat deze verplichting ten onrechte op straffe van dwangsommen werd opgelegd. Ook het alternatief, met name het afleveren van de visa, heeft een onomkeerbaar gevolg daar de Aanvragers op definitieve wijze toelating krijgen om het land te betreden en asiel aan te vragen. Repatriëring naar Syrië, wanneer de annulatieprocedure wordt gewonnen door de Belgische Staat, is dan onmogelijk.

- **De rechterlijke beslissing(en) waarvan de uitvoering wordt nagestreefd is tot stand gekomen met miskening van fundamentele regels van procesvoering**

Los van de betwisting van de hoofdveroordeling, i.e. het arrest d.d. 20 oktober 2016 van de RvV, zeker in het licht van de recente prejudiciële vragen in het arrest d.d. 8 december van de RvV, de ernstige middelen in de cassatievoorziening voor de Raad van State, de hangende annulatieprocedure en de intrekings- en opheffingsprocedure die werden/zullen worden

ingesteld, betwist de Belgische Staat ook het arrest d.d. 7 december 2016 van het hof van beroep te Brussel voor o.m. wat het onherroepelijk karakter van de “voorlopige” kortgedingmaatregel betreft.

De Aanvragers hebben in kort geding een voorlopige maatregel gevraagd op grond van artikel 584 Ger. W. Dit is een per definitie een voorlopige maatregel in afwachting van een uitspraak over de grond van de zaak. De wederpartij dient dus in principe een bodemprocedure in te stellen om de afgifte van een visum te vragen, hetgeen niet is gebeurd.

Dit toont aan dat de in kort geding gevorderde en verkregen maatregel de grond van de zaak betreft en geen voorlopige maatregel. De toestand van de partijen wordt door de kortgedingbeslissing niet voorlopig maar definitief geregeld. Dit wordt ook gesteld in randnr. 35 van het arrest (vertaling volgens de Belgische Staat): *“Als het gaat over het stopzetten van een manifeste schending van een recht, kan de kortgedingrechter een maatregel met onomkeerbare effecten bevelen, het voorlopig karakter voorgeschreven door artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek wordt gevrijwaard door de marginale en prima facie beoordeling van de rechten van de partijen”*.

Dit is een miskennis van artikel 1039 Ger. W. dat voorziet dat beschikkingen in kort geding geen nadeel mogen toebrengen aan de zaak zelf.

- **Rechtsmisbruik**

Een schuldeiser kan bij de uitoefening van zijn beslagrecht rechtsmisbruik plegen.

Er is sprake van dergelijk rechtsmisbruik indien de uitvoering van de prestatie onevenredig nadeel zou opleveren voor de veroordeelde dat manifest niet in verhouding staat tot het voordeel dat de eisende partij bij de veroordeling kan bekomen.

*In casu* maakt de aangekondigde verbeuring van dwangsommen afgedwongen met uitvoerende beslagmaatregelen volgens de Belgische Staat rechtsmisbruik uit.

De Aanvragers blijven aandringen op definitieve maatregelen op basis van een voorlopig schorsingsarrest van de RvV en burgerlijke kortgedingmaatregel, terwijl de juridische grondslag ernstig betwistbaar is gezien de op 8 december 2016 door de RvV gestelde prejudiciële vragen.

De Aanvragers willen een visum om in België asiel te kunnen aanvragen. Uitvoerend beslag/betaling van de dwangsom zal hen geen genoegdoening schenken. De raadsman van de aanvragers heeft overigens verklaard de eventueel betaalde dwangsommen weg te schenken aan armoede-organisaties.

De Belgische Staat laat terecht gelden dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn om te besluiten of de Aanvragers zich daadwerkelijk in Aleppo in een levensbedreigende situatie bevinden. De Aanvragers vragen bij het mandaat van hun cliënten in Aleppo verblijven. De Belgische Staat merkt op dat de beslissing van de uitspraak reeds werd betekend en er werd onmiddellijk het bevel tot betalen van dwangsommen afgekondigd. Het voorstel van de Aanvragers met betrekking tot een verblijf in Libanon werd afgewezen. Het is dan ook niet uitgesloten dat de procedure vooral politieke motieven heeft en ertoe strekt het Belgisch en bij uitbreiding het Europees migratiebeleid te omzeilen.

#### **4. Beslissing van het hof**

In de gegeven omstandigheden is er aanleiding om terug te keren naar een toestand waarbij alle overheden en alle staatsmachten (zowel nationaal als internationaal) op serene wijze oordelen over de grond van de zaak en op alle rechtsgevolgen *sensu lato* die de respectieve beslissingen hebben of kunnen hebben.

De serene beoordeling van alle middelen en rechtsmiddelen door de daartoe bevoegde rechterlijke instanties – met desgevallend het uitputten van alle verhaalmogelijkheden – maakt immers een fundamenteel principe uit van de rechtstaat.

*Prima facie* willigt het hof dienvolgens het hoger beroep in.

#### **OM DEZE REDENEN HET HOF;**

Gezien artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep van de Belgische Staat ontvankelijk en gegrond;

Doet de beschikking a quo teniet en opnieuw rechtdoende;

Beveelt dat door :

1. [REDACTED], woonachtig te Aleppo (Syrië), [REDACTED]
  2. [REDACTED], woonachtig te Aleppo (Syrië), [REDACTED]
- Optredende in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun twee kinderen [REDACTED] (geboren op 07/01/2008) en [REDACTED] (geboren op 07/01/2001), woonachtig te Aleppo (Syrië), [REDACTED]

geen verdere uitvoeringsmaatregelen meer kunnen worden genomen (in het bijzonder geen bevelen tot betalen meer kunnen worden betekend, noch uitvoerend beslag kan worden gelegd), en dit totdat de bevoegde beslagrechter zich op definitieve wijze heeft uitgesproken in het executiegeschil tussen partijen;

Geeft akte aan de Belgische Staat om uiterlijk de tweede dag na kennisname van huidige beschikking, een dagvaarding te laten betekenen om het executiegeschil aanhangig te maken bij de bevoegde beslagrechter;

Verklaart huidige beschikking uitvoerbaar op de minuut;

Verklaart dat de kennisgeving per gerechtsbrief voorzien door artikel 1030 Ger. W. vervangen wordt door een betekening per gerechtsdeurwaardersexploot.

\*\*\*\*\*

Aldus beslist te Brussel, Justitiepaleis, op 14 december 2016 :

T. GILLIOEN  
griffier

M. BOSMANS  
voorzitter